

opusdei.org

„Mindenki számít”

Isabel Sánchezt, az Opus Dei női ágát irányító központi tanácsadó testület titkárát kérdeztük - interjú, 2. rész

2026.01.13.

Az „Elmélyülni a karizmában, korigálni és a jó terjesztéséről álmodni” című interjú 1. része

Elhangzottak vádak azzal kapcsolatban, hogy a központokban az élet túlszabályozott, és a szabályok olyan kritériumokon alapulnak, amelyek csak a vezető pozíciót betöltő tagok számára hozzáférhető, belső dokumentumokban vannak leírva. Mit mondanál erről? Milyen tanulságokat vontatok le? Milyen változások történtek e téren?

Arra törekszünk, hogy az Opus Dei központjai olyan terek legyenek, amelyek középpontjában a képzés és

a szeretet áll. Ugyanakkor otthonok is, ahova a Mű tagjai mehetnek, hogy találkozzanak egymással, támogassák egymást, megosszák egymással az evangelizációs terveiket, lelkiileg kísérik őket, és hogy folyamatosan naprakész keresztény képzésben részesüljenek.

A központ mindenkié és mindenkiért van, a lakói ugyanakkor a Mű cölibátusban élő tagjai (az összes tag 12%-a), akiknek az a küldetésük, hogy azt valódi keresztény családi környezetté alakítsák. A közös projekt sok erőfeszítést követel, mert nehezen elérhető javak megszerzésére irányul: minden egyes személy életszentségére és a jó folyamatos terjesztésére.

Mint mindenhol, ahol emberek élnek együtt, itt is szükség van minimális szabályokra, amelyek megadják az együttélés kereteit, hogy akik egy helyen laknak, ne idegenként éljenek

egymás mellett, és hogy legyen elegendő idejük és meglegyenek a szükséges feltételek ahhoz, hogy tudjanak imádkozni, pihenni és töltekezni. Ezek olyan családi normák (egyszerű közös időbeosztás, megegyezés a közös használatú terekről stb.) és szintén családi hagyományok, amelyeknek köszönhetően az ember érzi, hogy egy gyökerekkel és saját történettel rendelkező közösség része. Éppen e családi jelleg miatt rugalmasan és spontán módon kell megélni őket; és amikor ez bármilyen oknál fogva nem így történik, akkor előfordulhat, hogy valaki nyomasztónak vagy fojtogatónak érzi.

Ezen a téren ugyanolyan tanulságokat vontunk le, mint sok család és más intézmények: elmozdultunk horizontálisabb szervezési és irányítási minták felé, igyekszünk mindenkit bevonni, szeretettel és nagylelkűen kezelni a

több generáció együttélésével járó kihívásokat, nem rohanni, hogy tudjunk törődni a többiekkel, és kreatív megoldásokat találni a munka és a családi élet összeegyeztetése során kialakuló feszültségre, amellyel az egész világon nagyon sokan szembesülnek.

Amikor Szent Josemaría az őt követőket elkezdte a Mű útjára tanítani, észrevette, hogy ez az út próbálkozásokon és tévedéseken, sikereken és kudarcokon keresztül haladt. Szép, hogy számított az első Opus Dei-tagokra, és megkérte őket, hogy írják le a tapasztalataikat, hogy a tanulságokat így meg tudják osztani másokkal. Ahogy az Opus Dei növekedett, és tagok ezrei csatlakoztak, ez a tapasztalathalmaz jó vagy éppen rossz gyakorlatok szabványosított gyűjteményévé vált. Egy adott időszakban, az 1970-es és 1980-as években, ezek a tapasztalatok – amelyek

dinamikusan változtak és változhattak, mint maga az élet – a gyakorlatban olyan kritériumokká váltak, amelyeknek nagyobb erőt tulajdonítottak, mint amekkorával valójában bírtak, és talán nem kapott kellő figyelmet a visszajelzések gyűjtése sem, amely szükséges lett volna annak megítéléséhez, hogy ami egy adott időszakban jó volt, vajon továbbra is jó-e. Ez érthető, ha arra gondolunk, hogy mindenki igyekezett a lehető leghűségesebben követni az alapító által kijelölt utat, és azt gondolták, hogy ennek a legjobb módja az, ha megtartják a tapasztalatok valamennyi apró elemét.

Ez valójában sok más, karizmatikus eredetű intézményben is így van. Az idő előrehaladtával a Műnek folyton új helyzetekkel kell szembenéznie, az életét fiatalabb nemzedékek teszik gazdagabbá, és tanul az ő tapasztalataikból. Az évek során a

Mű tagjainak kulturális háttere és életútja egyre sokszínűbbé vált, és azt hiszem, hogy a bevált gyakorlatok felülvizsgálata annak érdekében, hogy mindenki szabadon és örömmel tudja járni az Isten felé vezető útját, túl lassú volt. Ez a folyamat azonban most már évek óta halad.

A képzéssel kapcsolatos dokumentumok mindig is a Szentszék rendelkezésére álltak. Az Opus Dein belül azok ismerték őket, akiknek a képzés terén volt feladatuk. Mivel ma – a családokhoz hasonlóan – a Műben is nagy igény van az átláthatóságra és a horizontális gyakorlatokra, ezeket fokozatosan mi is elkezdtuk bevezetni. Jelenleg kevés normatív dokumentumunk van; ezek egyike az Opus Dei Szabályzata, amelynek felülvizsgálata éppen folyamatban van. Ezenkívül van egy könyv, amely a Mű szellemiségét és szokásait foglalja össze, és minden tag számára

hozzáférhető, valamint egy másik, amely a helyi szintű képzéssel kapcsolatos tapasztalatokat tartalmazza.

Hogyan hallgatja meg az Opus Dei a tagjait, köztük azokat, akik kritikusabb álláspontot képviselnek, és bizonyos témákat megkérdőjeleznek?

Véleményem szerint az elmúlt években elindított folyamat – összhangban azzal, ami a társadalomban és a családokban is történik – arra irányul, hogy jobb válaszokat tudjunk adni, és beépítsük a meghallgatást és ezeket a hangokat a döntéshozatalba. Nagyobb hangsúlyt kap a részvételi folyamatok kialakítása is, amelyeket már Szent Josemaría lefektetett, és amelyeket hozzá kell igazítani az aktuális pillanathoz. Amint említettem, a regionális közgyűlések

ékes példái voltak annak a váagnak, hogy meghallgassuk és figyelembe vegyük mindenkinek a véleményét. Ezenkívül azt akartuk, hogy az a visszajelzés, amelyről beszéltem, prioritást élvezzen az egész folyamatban, és erre törekedtünk minden országban.

A Műben kormányzati feladatokat ellátó személyek ajtaja mindenki előtt nyitva áll, és sok időt fordítunk arra, hogy meghallgassuk az embereket. Nekem nagy segítség, amikor olyan emberekkel beszélgetek, akik nehéz kérdéseket tesznek fel.

Hogyan tanulmányozzák a különböző kérdéseket kormányzati szinten a Műben? Hogyan zajlik a kommunikáció és a változásmenedzsment? Vannak auditeszközök, amelyek biztosítják, hogy a változások minden régióban végbemenjenek?

Úgy gondolom, hogy bizonyos értelemben a Művel szemben vádként megfogalmazott félreértések vagy tévedések nagy része a gyenge belső kommunikációból és a nem elegendő csatornából fakad. A mai világban, amelyet az azonnali kommunikáció, valamint az átláthatóság és az elszámoltathatóság iránti igény jellemez, a változásokról és azok okairól való tájékoztatásra szükség és igény is van. Ki merem jelenteni, hogy sok tekintetben

előreléptünk, noha talán nem mindig olyan ütemben, mint ahogy a világ minden pontján szeretnénk, és nem is minden esetben.

Az első, aki tettekre váltja ezt a vágyat, hogy az Opus Dei összes tagját közvetlenül elérjük, maga a Prelátus. Ő akarta, hogy az Opus Deit érintő közelmúltbeli kánonjogi változásokról mindenki egyformán és tőle értesüljön a honlapunkon keresztül. Sokan fordultak a kérdéseikkel az országaikban az Opus Dei kormányzati szerveihez, mert azt gondolták, hogy az ott dolgozók többet tudnak minderről, és csodálkoztak, hogy nem így volt. Mint minden szervezetben, nálunk is vannak olyan információk, amelyeket egyesek a munkájuk miatt ismernek, de nagyon sok olyan információ is van, amelyet mindenkinek joga van megismerni. Dolgozunk ezen a folyamaton.

Tovább az interjú 3. részéhez: „Az
Opus Deiben mindannyian
ugyanazon életterv szerint élünk”

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/mindenki-szomit/](https://opusdei.org/hu-hu/article/mindenki-szomit/)
(2026.03.28.)